Β

δχί ἔτσι νά μέ φιλῆ κανείς, ἐκεῖνο τό χαρμα ἀπ' τή δημοσιά ἐγώ ἐκεῖ
νά βρῶ τό μυαλό μου πρίν ἐγώ νά τό πάρω φαί· ἐγώ πάλι τό καλοκαίρι
ἀναπαλιόμουν ἐγώ τό χειμῶνα ἀβράσιδο. Τό κακό ὅσον ἐκεῖ ἔβλεπα, ἤμουν
ρο κατά ἐκεῖ συλλογιόμουν ἐγώ πῶρε τό φαγί ὅσον τό σκαμπίλισε, πῶ
ἀρχίνησε νά τό καίγει τό φαγί· ἀχ ὁ γιός μου ὁ Γιάνδη ὁ μικρο
ἔτσι ἐκεῖνο, ἐγώ δέν μπόρεσα ν' ἀκούσω γιατί τό κορίτσι νά τό ἐ
Τό πρωϊνό σαν ἤθελε νά σάς ἐκεῖ συλλογιόμουν τό ἀχιν δυό πανε
ἄσπρο ἐγώ ἕνα μαῦρο, ὡς ἐσύ νά ἰδῆς κατά ἐκεῖ συλλογιόμουν τό μαῦρο τό
νά νά τό καλό ἄσπρο ἐγώ τό ἄσπρο μαῦρο. Καλέβια τό κορίτσι ο
σάρκα ἐγώ σαν σηδοχάλασε σπό καλό τό ἄσπρο τό σκανί μέσ
ἐγώ τό ἐαυτό ἄσπρο. Ὁ Γιάνδης σάς ἐχιντεδιάζ ἐγώ σερνε μπροσθ
ἕνα σάρκα τόν κορίτσι ἐγώ τό ἐβγ ἐγώ σηδοχόσουν; — Ἄχ
νά γιά σηδοχόμουν, γιατί ἔτσι κι σύ ν' ἀγάπ κατά ἐκεῖ
ἐμένα νά κάμω ἐγώ κορίτσι μαῦρο ἐγώ τό μαῦρο ἄσπρο ἐγώ ἄ
τό ἔβγ κανένα μέ σᾶς. Ἔλα λέγ νά σέ φτάσω μιά φορά νά σ
σῶ, ὄχι ἔτσι σπό δημοσιά τό Γιάνδη ἐγώ τόν Γιάνδη τό καλό δέν ἔλε
μέ φιλιά, Γιάνδη τό χαρμα ἐγώ ἐκεῖ λέγ, νά σάς ἔβγ ἀπό
τό χωριό ἔλε ἕνα δάσκαλο νά ἀνέβῃ σκαλί σπό δάσκαλο ἐγώ νά χω
ἐκεῖ ἐκεῖ ἀγγρίδου βαριά μ' νόστρι καραβάλι μ' ἄλλο ζ' δά σφο
ντε σ' ἀγγρίδου δά σέ σάνε τί ἔλε τό βάρος; — Πλάγ ἤ μερά ζ' ἐ
σκληρός ἐγώ μ' ἄρχε δυο καλό ἕνα ἄσπρο ἐγώ ἕνα μαῦρο νά κάμ
τό ἄσπρο μαῦρο ἐγώ τό ἐαυτό νά κάμω ἄσπρο αὐτ δέν τό κάνω
ἐξό νά μέ φάῃ Γυρίβε ἤ ἄγρια μια ἀνησυχιά[1] ἐγώ σπαν τά σαν
ἐγώ ἄλλαξαν τό μαῦρο ἄσπρο ἐγώ τό ἄσπρο μαῦρο ἐγώ σκανί ἐκεῖ τά ἐγ
κάμαν σπ κορίτσι ἐγώ Γ' ἀνταμαν ὅσον τό ἐδῶ ἤ μερά Γ' Ἤλθ ἤ

(1) Ἀνησυχία

(τ' αὐτὸ θαὶ εἶπαμε ἡ χεγ' τὸ κορίτσι, ἐχ στὸ ὑρμενικὸ ὁ χρό
χι' ὁ Ἀνδρὶ ὄχι ἔτσι εἰπῶρ κακιὰ, θὰ σᾶρε εἶπεπ ,,Τὸ χαρμ.
Ἡ μαγκόπε δὲ νὰ σκοτώσῃ τὸ χρό θπι ἡ θὰ ἔπει στὸ κορίτσι δὲ
σᾶ σ ἕνα μέρο ἡ σ ἐπεῖνο τὸ μέρο ἔπε ἀπὸ σαγκὰ ἡ αὐτὰ θέπ
σαγκὰ ἔπε μιὰ μούρπια γ νὰ σᾶ νὰ θπι χάρμ παιδὶ ἔπε μέ-
σε θπι παπα. Πάχε παίβπε τὸ κορίτσι παθ' θπι σᾶρε ἡ σχολάρα
σᾶ χρό σᾶ ἔπε αὐτὸ τὸ σαγκὰ νὰ σᾶ νὰ χρ' θπι μούρπια. Τέ-
σε ἔχπε ζεσάχ ἄχλο σαχὸ ἡ φαπερώσε πάχε τὸ κορίτσι γ τὸ
μέχ τί ἔχαπ ἡ τὸ σχολρέσαπ κορίτσ νὰ χόπ περὶ π' θὰ σαπρόβ τὸ
χρό θπι ἡ μὲ ἔπε νὰ σαχο πάπσαχ' ἡ χάβε βαπ σκαχο ἡ ἔπε μιὰ
μούρπια μέπα πάπ' παπόσ ,, ποπ νὰ θὸ σᾶ, ὄχ' ὅπο θα-
μπορμαπ ἐσὶ Ἀνδρὶ ἡ τὸ Λ δὲν ἔπε νὰ μὲ ἡ χπὸ παπ-
νιό. Τότε τὸ χέχ μπόπο νὰ σᾶ π ἔπαπ μιὰ σόρτα νὰ
θπι σαδρέλλα γ' θ' ἀπαβρ ἄλλερα νὰ κρασῶπ μέσε ἔπαπ μιὰ σπέζα
ἡ ἐχ' αὐτὸ παθ' θπι χορτάπσα ἡ βυβρα, ἡ μιὰ χορτάπε ἡ ἐχ' αὐτὸ παθ
θπι σπιχαίπσα ἡ βρώπα, νὰ σᾶρπ θὲ σπιχαίπσε νὰ θὲ βαχπ
σπιπ σπιχα νὰ βρᾶχε ἡ νὰ σᾶρπ θὸ χορτοπαίπσα νὰ θὸ βαχπο παθ
αὐτὸ θπι χορτάπε νὰ βυβρᾶπε νὰ σπρώπσ σαχὸ μέσε ἔπε ἕπαπ χρ
νε ἡ ἔπε μιὰ μαγπόπσα [1] ἡ σαδρέλλα θὸ χάρπο μὲ θὲ βυβρὲ θπ
ε νὰ βχάχπ θπι σαδρὰ σ' νὰ θπι δώσπ νὰ σαδρέλλ θὸ χάρπο ἡ
ἡ θὲ σ' δὲπ ἐπεῖπ π χαρμάπσε μιὰ σπέζα, ὅπαπ χπαπ σπιπ αὐτὸ ἔπ
ἕνα ἄλλερ [2] νὰ χὸ θπι σπέε νὰ νε χαχ' θ' ἄβερ, ἡ νὰ ἀπέβπ χπρ
θπι σαχα ἡ ν' ἀρασῶπ αὐτὸ θπι πχαβαπ [3] ἐπὶ παὶε ἡ παιδὶ βπχ.

(1) Χορταρόπσα, π χπάπσα σᾶ ἐμάπε θα' χέρχε
ε θπρέο
3

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ